

Om arbejdstidens beliggenhed hedder det, at unge mennesker under 18 år skal have en hvileperiode på mindst 12 på hinanden følgende timer, og denne hvileperiode skal omfatte tiden fra kl. 18 til kl. 6. Fra denne bestemmelse kan der ikke dispenseres. For landbruget, der vel beskæftiger over 100 000 unge mennesker under 18 år, vil dette betyde, at det overvejende antal af landbrugets medhjælpere ikke vil kunne kaldes op om morgenen for deltagelse i malkning og staldarbejde førend kl. 6, og de kan heller ikke beskæftiges ved nogen form for arbejde efter kl. 18.

I praksis vil dette betyde, at på hovedparten af de danske landbrugsbedrifter vil malke- og staldarbejdet i fremtiden alene komme til at påhvile manden og konen på ejendommen, idet f. eks. en 17-årig ung mand eller kvinde ifølge lovens bestemmelser forbydes at arbejde før kl. 6 og efter kl. 18, ligesom såvel arbejdsgiver som forældre til de unge pådrager sig strafansvar, såfremt det sker. Sådanne forhold må forekomme fuldkommen urimelige, og de landøkonomiske foreninger kan ikke under nogen form give tilslutning til bestemmelser, der tillige betyder et voldsomt indgreb i forældrenes myndighed overfor deres børn.

Videre hedder det i samme afsnit, at „det daglige arbejde for unge mennesker under 18 år ikke må overstige det antal timer pr. dag, som er fastsat for fagets voksne arbejdere. Såfremt en overenskomst ikke foreligger, fastsættes maksimalarbejdet for de unge arbejdere af et nævn bestående af 2 af hver af de pågældende faglige organisationer udpegede medlemmer samt en af den faste voldgiftsret udpeget formand. Findes der ingen faglige organisationer i pågældende fag, udpeges de medlemmer af nævnet, som repræsenterer henholdsvis arbejdsgiverne og arbejderne, af Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund“.

De landøkonomiske foreninger betragtes altså ikke som faglige organisationer i lovens forstand. I praksis vil dette betyde, at organisationer, som dansk landbrug næsten ingen tilknytning har til, vil komme til at bestemme over arbejdstidens længde i landbruget. At sådanne bestemmelser overhovedet kan forelægges rigsdagen, kan kun forklares ved, at man ved forslagets udarbejdelse alene har haft industrielle forhold i tankerne.

Videre hedder det i samme afsnit af forslaget, at den til oprydning og tilrettelægning medgåede tid ikke må overstige en halv time om dagen, og at de unge arbejdere under ingen omstændigheder må beskæftiges over 9 timer om dagen. Den, der kender landbrugets arbejdsforhold nærmere, vil vide, at der medgår megen tid med husdyrenes pasning og med transporten frem og tilbage fra marken. Hvis lovforslagets bestemmelser om den samlede arbejdstid ikke må overstige 9 timer, vil dette uvægerligt betyde, at den samlede effektive arbejdstid i landbruget ikke kan overstige 7 à 7½ time. Med de økonomiske forhold, som landbruget arbejder under, vil en så stærk indskrænkning af arbejdstiden bevirke nedsat produktion og en stor svækkelse af landbrugets konkurrenceevne.

I afsnittet om børns arbejde har man hævet lavalderen, hvilket man indenfor de landøkonomiske foreninger må mene er ubegrundet under de forhold, hvorunder beskæftigelsen finder sted i landbruget.

De landøkonomiske foreninger er rede til at gå ind i fordomsfrie drøftelser om bestemmelser angående bedriftsfarer og sundheds- og velfærdsforanstaltninger, men man kan under ingen omstændigheder gå med til, at der under lovens område inddrages en række forhold, som ikke på naturlig måde hører hjemme i denne lovgivning.

De landøkonomiske foreninger foreslår derfor, at den fremtidige lovgivning bygger på den hidtidige, hvilket vil sige, at man alene beskæftiger sig med arbejdsforhold i virksomheder, hvor der er grund hertil, hvilket efter de landøkonomiske foreningers opfattelse vil sige i fabrikker, fabriksmæssigt drevne virksomheder m. v. De landøkonomiske foreninger er rede til at forhandle om rimelige beskyttelsesforanstaltninger for maskinelle anlæg, der anvendes i landbruget, men man må på det bestemteste kræve, at landbruget iøvrigt holdes udenfor lovens område på samme måde, som tilfældet hidtil har været.

De samvirkende danske Landboforeninger.

Aksel Jensen.

De samvirkende danske Husmandsforeninger.

N. P. Andreasen.